துன்பக் கதை

டி. கே. சீனிவாசன்

விலை: எட்டணா

செல்வ நிலையம்
சென்னை – 7

செல்வ நிலைய வெளியீடு—8

முதற் பதிப்பு

ஜனவரி—1951

அச்சிட்டது : கிருஷ்ண அச்சகம், பிராட்வே, சென்னை-1

முன்னுரை

இதயத்தில் மலர்ந்தாய் எண்ணத்தில்
மணங் கலந்தாய்

வாழ்வில் வதைபட விட்டு மறைந்தாய்
தாமரையே! எங்கே இருக்கிறாய்?
குரல் கொடு.

டி. கே. சீனிவாசன்.

துன்பக் கதை

எதிர்வீட்டிலிருந்து காற்றில் மிதந்துவந்த நாதஸ்வரத்தின் இசை என் காதுகளைத் தாக்கியது. ஜன்னல் வழியாக வெளியே பந்தலைப் பார்த்தேன். யாரோ பெரிய மனிதர்கள்—தம்பதிகளை வாழ்த்தியருள அழைப்புக் கொடுத்து வரவேற்கப்பட்டவர்கள்—தங்கள் கதைகளைப் பேசிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

"அறுபது வயதுக் கிழவனுக்கும் இருபது வயதுக் குமரிக்கும் திருமணமாமே"—ஊர் முழுதும் பேசிக்கொண்ட இந்தக் கேலிப் பேச்சு என் காதுகளுக்குள்ளேயே தங்கித் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

"கற்சிலையைச் சுற்றிக் கவர்ச்சிகரமான சேலையைக் கட்டி வைத்தால் அதைப் பார்க்கும் எந்தப் பெண்ணுக் காவது மனமயக்கம் உண்டாகிவிடுமே" என்ற சந்தேகம் என்னை அறியாமலே எழுந்தது.

"பக்தி மனப்பான்மை இருக்கும் வரையில் எந்த விதமான பாதகமும் நேர்ந்துவிடாது" என்று என் மனதில் எங்கோ மறைந்திருந்த சமுதாய அமைப்பு சமாதானங் கூறியது.

"அப்போதுதான் பூத்த புது மலரை அர்ச்சனைக் கென்று பிய்த்துச் சின்னபின்னப் படுத்துவதுதான் பக்தியா?" என்று அறிவு எதிர்த்துக் கேட்டது!

திருமணக் கோலத்தில் உருவம் மன அரங்கில் தோன்றியது. செவ்விதழ்களும் சிரித்த முகமும்! பட்டுப் போன்ற கன்னங்களும் பட்டால் விடாது பற்றிக் கொள்ளும் பார்வையும்! என்னென்னவோ கற்பனைகள்

என் சிந்தனைகளிலிருந்து தெறித்துச் சிதறின. அவள் ஒரு சிலையாகவோ சித்திரமாகவோ இருந்திருந்தால் உலகம் அந்த அழகைப் பார்த்து ரசித்துக்கொண்டாவது இருந்திருக்கும். உயிரும் உணர்ச்சியுங் கொண்ட பெண்ணாயிருப்பதால்தான் அவள் வாழ்வை இன்று உருக்குலைகிறது.

கடுங்கோடையும் குளிருமே நிறைந்திருந்த என் வாழ்க்கைப் பாலைவனத்தில் என்னைத் தன்னந்தனியே தவிக்கவிட்டுச் செல்லுகிறாள் அவள் என்பதை நினைத்த போது உலகம் தலைகீழாகச் சுழலத் தொடங்கியது எனக்கு. நான் விட்டுப் பிரிந்த இறந்தகாலம் என் மனதைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துகொண்டது. தென்றலாக துவங்கிய சிந்தனை மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து புயலாக வீசத் தொடங்கிற்று. என் இதயக் கடல் குமுறி கொந்தளித்தது!

2

நான் என்று தொடங்கி எழுதப்படும் பெரும்பாலான கதைகளில் எப்படியோ சோகத்தின் சாயல் படிந்துவிடுகிறது. துர்ப்பாக்கியம் மிகுந்த என் வாழ்வு மட்டும் அந்த விதிக்கு விலக்காக இருக்க முடியுமா? வாழ்க்கையை வசந்தமாகவே விரும்பி வரவேற்றேன். ஆனால் கடுங் கோடையே என்னைச் சுற்றிக் கவிந்துக் கொண்டு வாட்டி வதைத்தது. அந்தக் கோடையிலே இளைப்பாற்றிக்கொள்ளக் குளிர் தருவோ, தரு நிழலோ, நிழல் கனிந்த கனியோ என் நினைவுக் கெட்டிய தூரம் வரை தட்டுப்படவே யில்லை!

சிறு வயதில் ஏதாவது ஒரு காரணத்துக்காக நான் தவறாமல் என் அப்பாவிடம் அடி வாங்கிக்கொண்டேயிருப்பேன். அப்போதெல்லாம் என் தாய் நான் அடிபடுவதைத் தடுக்காவிட்டாலும் "ஐயோ பாவம்!"

என்று அனுதாபம்கூட காட்டமாட்டாள். " இத்தனை அடி வாங்கியும் இன்னும் சொரணை வரவில்லையே" என்று ஏசித்தான் காட்டுவாள்.

அன்று வலியின் வேதனை தாங்கமாட்டாமல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து அழுதுக்கொண்டிருந்தேன். "எங்கேயாவது ஓடிப்போய்விடலாமா ?" என்ற எண்ணம் என்னைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் அழுகை மட்டும் ஓயவில்லை. "வலிச்சுதா ?" என்ற குரல் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன். எதிர் வீட்டுச் சக்கு என்னெதிரே நின்றுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் பார்வையில் நிறைந்த கனிவு, குரலில் கலந்திருந்த குழைவு இரண்டுஞ் சேர்ந்து என் அழுகையை மேலும் அதிகமாக ஆக்கின.

" சக்கு !" என்றேன்.

"ஏன் ?" என்று கேட்டுக்கொண்டே என்னருகில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

"ஒருவேளை நான் பேய்க்கும் பிடாரிக்கும் பிள்ளையாகப் பிறந்திருப்பேனோ ?" என்று வெகு நாட்களாக எனக்கிருந்த சந்தேகத்தைக் கேள்வி உருவில் வெளியிட்டேன்.

உடனே வாய்விட்டு உரக்கச் சிரித்தாள் அவள். எனக்கு என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை. ஓங்கி விட்டேன் அவள் கன்னத்தில் ஒரு அறை. "ஐயோ" என்றலறியேவிட்டாள் சக்கு. "டேய்" என்ற என் அப்பாவின் அழைப்பு உள்ளேயிருந்து கேட்டது. எங்கேயாவது ஓடித் தப்பித்துக்கொள்ளலாமா என்ற எண்ணம் எற்பட்டது எனக்கு. அப்படித்தான் ஓடினாலும் திரும்பி வந்துதானே ஆகவேண்டும். அப்போது... ....! நடுங்கிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தேன். பிறகு.......?

வழக்கமாகக் கிடைக்கும் அதே தண்டனை தான்!

இந்தத் தடவை நான் திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தபோது சக்குவின் மேல் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. அவள் மட்டும் அழுதிருக்காவிட்டால்........! அவளோடு பேசுவதே இல்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டேன்.

"இப்படியாகும்னு தெரிஞ்சிருந்தா அழுதே இருக்கமாட்டேனே."

நிமிர்ந்து பார்த்தேன். சக்குவின் கண்கள் அனுதாபமும் நிறைந்து காட்சி அளித்தன. அவள் கன்னம் இன்னும் சிவந்துதான் இருந்தது. பட்டுப்போயிருந்த என் உள்ளத்தில் கூட சிறிது கலக்கந் தோன்றியது. "வலிச்சுதா?" என்று கேட்டேன். பேசாமல் தலையைக்கவிழ்த்துக்கொண்டாள் அவள். குனிந்து அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். குறும்பும் கேலியும் அதிலிருந்து கூத்தாடின!

உதிர்ந்துபோகும் தாரகையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டிருக்கும் வானத்தைப் போலத் தீய்ந்து கருகிக் கொண்டிருக்கும் என் வாழ்வு பாழாகாமல் காத்துவந்தாள் சக்கு. உலகிலேயே எனக்காகக் கண்ணீர் விட்ட ஜீவன் அவள். அவள் உருவை என் உள்ளம் விரும்பி வரவேற்காத நாளே கிடையாது.

"சக்கு, என்னையே கல்யாணம் பண்ணிக்கிறியா?" என்று பல தடவைகளில் அவளைக் கேட்டிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் அவள் வாய் திறந்து எந்தவித பதிலும் சொல்வதில்லை. அன்பும் ஆசையும் நிறைந்த பார்வையால் என் முகத்தைப் பார்ப்பாள். பின்பு தலையைக் கவிழ்த்துக்கொள்ளுவாள், அவ்வளவுதான்!

திரையில் ஓடிக்கொண்டேயிருந்த படத்தை 'இடைவேளை' என்ற அறிவிப்போடு திடீரென நிறுத்தியதைப் போலக் கட்டுக்காவல் இல்லாது திரிந்த சச்சுவுக்கு எதிர்பாராமல் சிறைவாசம் கிடைத்தது. நான் தனியாள் ஆனேன். சூழ்நிலை வேறு என்னைச் சுற்றி நின்று வேட்டையாடத் தொடங்கியது. எட்டுந் தூரத்தில் தானிருந்தாள் என் சக்கு. ஆனால் எட்டாப் பொருளாக எனக்காகிவிட்டாள். அவளுக்கு மட்டும் என் நிலை தெரிய நேர்ந்தால்........... !

3

திருமணமாகிச் சக்கு தன் கணவன் ஊருக்குப் போய்விட்டாள். ஏடுகளை நான் புரட்டாமல் அவைகள் தாமாகவே புரண்டுகொண்டே சென்றன. காலப்போக்கில் ஏதோ ஒரு மாறுதல் என் உடலிலும் உள்ளத்திலும் தோன்றத் தொடங்கியது. பாரதியார் பாடல்களில் "கண்ணன் பாட்டுக்களை" விட, "கண்ணம்மா பாட்டுக்கள்" தாம் என் கருத்துக்களை அதிகமாகக் கவர்ந்தன. இதுவரையில் சுற்றி நின்று நிழல்தரும் சோலைதான் பெண் என்று நினைத்திருந்தேன். இப்போதுதான் நான் அந்தச் சோலையில் கீதம் பாடி தேன் குடிக்கும் வண்டு என்ற உண்மை எனக்குத் தெரியவந்தது அழகும் அலங்காரமும் நிறைந்த அந்தப்புரங்கள், கட்டிலறைகள், கண்ணாடிக்கு முன் நின்று உடை மாற்றுங் கட்டங்கள் இவைகளாகவே நிறைந்திருக்கும் கதைகளையும் நாவல்களையும் தேடிப் பிடித்துப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

பூப்போல பாதுகாத்திருக்க வேண்டிய என் மென்மையான உள்ளத்தைச் சிறு வயதிலேயே கசக்கி நசுக்கித் தீய்த்துவிட்டதால் என் மனதிலிருந்த உயர்ந்த பண்புகள் எல்லாம் வற்றி வறண்டே போய்

விட்டன. தெளிந்த நீரோடையில் எதிர்நீச்சுப் போடும் மீன் குஞ்சுகளைப் போல என் உள்ளத்தில் உடல் வேட்கையால் தோன்றும் உணர்ச்சிகள் துள்ளி விளையாடத் தொடங்கின! என்னை விட ஏழெட்டு வயது மூத்தப் பெண்கள் மேல் கூடக் 'காதல் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவர்கள் மட்டும், 'நானோக்குங்கால் நிலத்தையும் நோக்காகால் என்னையும்' பார்ப்பதேயில்லை!

கடைசியில் எப்படியோ சக்கு இருந்த ஊருக்கே வந்து சேர்ந்தேன். என்னை சக்கு வரவேற்றபோது அவள் உருவம் எனக்குக் கலக்கத்தை உண்டாக்கி விட்டது. மெருகு கலைந்திருந்த அவள் தோற்றம் என்னைத் துடிக்கச் செய்தது. அங்கே நான் தங்கியிருந்த அன்று முழுவதும் சேறும் சகதியுமாகவே என் மனதில் குழம்பிக்கொண்டிருந்தன.

"சீ! அவளையா அப்படி நினைப்பது?" என்று என் மனதில் எழுந்தது ஒரு எண்ணம்.

"அவள் என்ன? அவளும் ஒரு பெண்தானே!" என்ற சமாதானமும் கூடவே தோன்றியது.

"உனக்கு அவள் செய்த உதவிக்கு நீ செய்யும் கைம்மாறு இதுதானா?" என்று என்னிடம் கொஞ்ச நஞ்சம் எஞ்சியிருந்த நல்ல பண்புகள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டன.

"பழுத்த பழத்தைச் சுற்றி வேலியமைத்துக் கொண்டு அதைப் பறிக்காமல் அழுக விடுவதை விட... ......" என்னையே தேற்றிக்கொண்டேன்.

இரவு படுக்கப் போவதற்கு முன் பால் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் சக்கு.

“ சக்கு ” என்றேன்.

மௌனமாக என் முகத்தைத் உற்றுப் பார்த்தாள்.

“ வாழ்வில் இருள் படிய விட்டுக்கொண்டே இருப்பது அறியாமையல்லவா ?” என்று கேட்டேன்.

பெருமூச்சும் சிரிப்புமாக என்னைப் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் வெட்கமோ வேதனையோ இல்லை. அலட்சியமும் வெறுப்பும் நிறைந்த ஒரு தோற்றம்!

“ இருள் என்பது என்ன? உலகத்தின் நிழல்தானே! உலகம் என்ன அவ்வளவு கொடுமையானதா, அதன் நிழல்கூட வேதனை தரும் அளவுக்கு?” என்று பதிலளித்தாள் அவள்.

காய்ந்து சருகாகிக்கொண்டிருந்த மலரான அவளைப் பார்க்க என்னால் சகிக்கவில்லை. அந்த மலர்ச்செடிக்கு மட்டும் நீர் வார்த்துக் காப்பாற்றினால்........! சிவந்த மணம் நிறைந்த இதழ்களும், ஜீவசக்தியும் நிறைந்து விடுமே! மெல்ல அவள் கையைப் பற்றினேன். என் கைகள் நடுங்கிக்கொண்டேதான் இருந்தன. என்னையே கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள் அவள். அந்தக் கைகளைப் பிடித்திழுத்தேன். ஓங்கி ஒரு அறை என் கன்னத்தில்! வேகமாகத் திரும்பி வெளியே போனாள் சக்கு! வலியேதும் தோன்றவில்லை எனக்கு. ஆனால் அவளைப் பின்தொடரும் நெஞ்சுரம் மட்டும் உண்டாகவில்லை. எங்கோ என் மனதின் மூலையில் சக்கு மறுபடியும் வந்து “ வலிச்சுதா ?” என்று கேட்கமாட்டாளா என்ற ஆசை மட்டும் தோன்றியது.

அமைதி நிறைந்த அந்த இரவில் என் நிம்மதியைக் கெடுத்துக்கொண்டிருந்தன அந்தப் பாழுங் கனவுகள்! வெகு நேரம் என்னால் அயர்ந்துறங்கவே முடியவில்லை.

எப்போது அயர்ந்தேன் என்பது தெரியவில்லை. நான் எழுந்தபோது விடிந்து வெகு நேரமாகி யிருந்தது. வேலைக்காரி நானிருந்த அறையைக் கூட்டிக்கொண் டிருந்தாள்.

"மணி என்ன இருக்கும்?" என்று அவளை நான் கேட்டபோது உண்மையிலேயே இரவில் நடந்த அந்த விஷயம் வெளியில் தெரிந்துவிட்டதா என்று அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல்தான் எனக்கிருந்தது.

"ஏன் ஐயா! ராத்திரி பாலைக் குடிக்காமே அப் படியே வச்சிட்டிங்களே, கெட்டுப்போயிருக்கே இப்போ" என்று சொல்லிவிட்டுப் பால்பாத்திரத்தை எனக்குக் காட்டினாள் அவள்.

மேஜையருகே சென்ற எனக்கு அதிலிருந்த கடி தந்தான் என் கண்களில் பட்டது.

அன்புள்ள............

ஒழுங்கு, ஒடுக்கம், கட்டுப்பாடு இவற்றின் எல் லையை விட்டுக் கவனித்தால் கூட உன் செயல் நல்ல தல்ல. எத்தனையோ முறைகள் உனக்கு ஆறுதல் அளித் திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் நான் குளிர்ச்சி நிறைந்த அருவியாக இருந்தேன். ஏக்கம் நிறைந்த இதயமும், தூக்கம் வராத இரவுகளும் என்னை இப் போது ஒரு எரிமலையாக ஆக்கிவிட்டன. க்ஷயரோகத் தால் தினம் தினம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செத்துக் கொண்டே யிருக்கிறேன். நான் கெட்டாலும் பரவா யில்லை, உன்னைக் கெடுப்பதுமட்டும்......

நீ இங்கிருந்தால் ஒருவேளை எனக்கும் அந்த மயக் கம் ஏற்படலாம். ஆகையால் விடிந்ததும் என் பார்வை யில் படாமல் போய்விடு.

அன்புள்ள

சக்கு.

செம்பிலிருந்த பாலை எடுத்து வெளியே கொட்டினேன். பேசாமல் பையை எடுத்துக்கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்துசென்றேன். நிராசையால் சாம்பலான என் உணர்ச்சிகள் என்னைத் தள்ளிக்கொண்டே சென்றன.

“அப்பவே குடிச்சிருந்தா அந்தப் பால் கெட்டுப் போயிருக்காதுல்ல” என்று வேலைக்காரி சொல்லிக் கொண்டிருந்தது என் காதுகளில் விழுந்தது!

நிலாவும் தாமரையும்!

வந்தவர் வஞ்சகர் தமிழால் செழித்தார்
வாழ்வினில் உயர்ந்தபின் தமிழையே பழித்தார்.
—பாரதிதாசன்

வேதனையே உருவான இந்த வாழ்க்கைவர்ணனை...! என் வாழ்வில் துண்டு துண்டாக நடந்து முடிந்த சிலபல நிகழ்ச்சிகள்—கவலைப்பட்ட காலங்களில் பிரதிபலித்த ஏக்கம்—கலங்கிய நேரங்களில் உதிர்த்த கண்ணீர்த்துளிகள்—வாய்விட்டழுதபோது குழம்பிய என் மனத்தின் குமுறல்—இவற்றின் சேர்க்கையே நான் சித்தரித்துள்ள இந்தச் சிந்தனை ஓவியம். புரிந்துகொள்ள முடிந்தவர்களுக்கு ஒரு போதனை—முடியாதவர்களுக்கு—? வெறும் பொழுது போக்கு!

இலையுதிர் காலத்தில் மொட்டையாகக் காணப்பட்ட மரங்கள் அத்தனையும் துளிர்க்கத் தொடங்கிய பருவம் அது. மென்காற்றின் மோதுதலினால் நெளிந்து வளைந்த தளிரிலைகளுக்கிடையே அரும்பிய மொக்குகள் ஒவ்வொன்றாகக் கண் திறந்தன. என் உடல் வளர்ச்சியும் உள்ளத்தின் வளர்ச்சியும் ஒன்று சேர்ந்து என்னையும் மலரச்செய்துவிட்டன. என் இதயம் பூத்ததால் எண்ணங்களில் எல்லாம் மணம் வீசிக்கொண்டிருந்ததை நான் உணர்ந்ததைப் போலவே என் பெற்றோர்களும் உணர்ந்திருப்பார்கள் போலிருக்கிறது! வீதியில் சுற்றித் திரிந்தால் வீசுங் காற்றில் கலந்து என் மணம் எல்லாம் கரைந்துவிடுமோ எனப் பயந்து என்னை வீட்டுக்குள் பதுக்கிவைத்தனர் என் அப்பாவும் அம்மாவும்!

விரிந்த மலரை வேலியிட்டுக் காப்பதை விட விலைக்கு விற்றுவிடுவதே மேல் என்றுதான் என் பெற்றோருக்குத் தோன்றியிருக்கவேண்டும். என் வாழ்வுக்குத் துளிக்கூடத் தொடர்பில்லாத சிலபல நிகழ்ச்சிகள் என் அனுமதியில்லாமலே நடக்கத் தொடங்கின. நான் பார்த்துப் பேசிப் பழகியிராத மனிதர்கள் என் வாழ்வைச் சுற்றி வளைத்தனர். எங்கோ வெகு தூரத்தில் வானத்தில் பொதிந்து கிடந்து போலிநிலங் காட்டும் கிரகங்களுக்கு என் வாழ்வின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டது.

ஒருநாள் என் எதிர்வீட்டுத் தோழி ஆனந்தியின் தகப்பனுர் என் நெற்றியில் குங்குமத்தை யிட்டு, அது துளிக்கூட உதிர்ந்துவிடாமல் அழுத்திப் பதித்து, "அம்மா சக்கு! சீதை சாவித்திரி போன்ற பதிவிரதா சிரோன்மணிகளால் தானம்மா இந்தப் பாரதநாடு பவித்ரமடைந்தது. அந்தப் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் நாம் என்பதை எப்போதும் மறந்துவிடாதே!" என்ருர்.

வேதத்தை ஓதிஓதிப் புனிதமடைந்த அந்த வேதியரின் நாக்கிலிருந்து எழுந்த நல்வாக்கில் ஏதோ ஒரு மகத்தான உண்மை மறைந்திருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். நானும் ஒரு கற்புக்கரசி ஆகி இருள் நிறைந்த வானத்தில் ஒளி விட்ட அருந்ததிக்கு அருகே இருந்து உலகத்தைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டவேண்டும் என்ற ஆசை என்னையறியாமலே எனக்கேற்பட்டது!

O

அன்று மாலை மணி ஐந்து இருக்கும். கோபந் தணிந்தும் கம்பீரங் குறையாத கதிரவன் தன் ஒளியைப் பொன்ளுக்கி வீசிக்கொண்டிருந்தான். எங்கள் வீட்டு மேல்மாடியில் நின்றுகொண்டு என்னைக்

கட்டுப்படுத்திக் கண்காட்சிசாலைப் பொம்மையாக்கி வைத்திருக்கும் இந்த உலகத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். தெருக் கோடியில் மூர்த்தி வரும்போதே அவர் உருவத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டன என் விழிகள். ஓடியாடி விளையாடும் பருவத்திலிருந்து உருவம் எதிரில் தோன்றியதும் வெட்கத்தோடு ஓடியொளியும் வயது வரும்வரை என்னோடு ஒத்திருந்த அந்தத் தோழரைத் தாவணிக்கும் சேலைக்குமுள்ள தாரதம்மியங்கள் சேர்ந்து பழகாமல் தடுத்து விட்டன இன்று—? கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும் பிரயாணி, கப்பல் வரை தன்னை அழைத்துவந்து ஏற்றிவிட்ட தோழன் கரையில் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கவலையுடனும், கலக்கத்துடனும் கவனிப்பதைப் போல நானும் அவரை—! வெறும் இரும்புத்துண்டாக இருந்தால்கூட அந்தக் காந்தக் கல்லைக் கண்டவுடன் தடைகளையெல்லாம் உதறிவிட்டு ஓடித் தழுவிக்கொண்டிருப்பேன். ஆனால் நான் உணர்ச்சிகளாலேயே உருவாக்கப்பட்டு உணர்ச்சிகளிடையே வளர்ந்து உணர்ச்சிகளுக்கே கட்டுப்படப் போகும் ஒரு பெண்! எனக்கும் அவருக்கும் இடையிருந்த தூரங் குறையக் குறைய என் இதயத் துடிப்பு அதிகரித்தது. வீட்டுக்குள் அடைபட்ட பெண் என்பதை ஒரு வினாடி மறந்து கூட்டில் பிடிபட்ட கிளி போல என் தோழனைக் கூச்சலிட்டுக் கூப்பிட விரும்பினேன். ஆனால்—? முந்திக்கொண்டு முன்னால் ஓடிவர இரண்டு சொற்கள் இதயத்துக்குள் போராடின. "அண்ணா!"—மூர்த்தியின் கட்டான உடலும் கண் கவர் தோற்றமும் இந்தச் சொல் எழமுடியாமல் தடுத்து விட்டன. "அத்தான்!"—புதிதாக எங்கள் வீட்டில் புகுந்த அந்தஸ்தும் ஆச்சரியமும் என் உதடுகளை இழுத்துப் பொத்தின. வெட்கம் வேறு குறுக்கே யிருந்து வேடிக்கை செய்தது!

என்னைப் பற்றின சிந்தனைகளிலேயே நான் என்னை மறந்துவிட்டேன் என்பதை மாடிப்படிகளில் எழுந்த காலடியோசைகள் கவனப்படுத்தின. வேகமாகக் கதவுப் பக்கம் திரும்பிய என் விழிகள் உடனே தரையை நோக்கித் தாமே தாழ்ந்தன. மூர்த்தியும் அவருடைய மோகன உருவமும்! பாயும் பார்வையைத் தேக்கித் தடுத்துத் தன்னைச் சுற்றி மேயவிடும் அந்த அழகான முகத்தை நேருக்குநேராக நிறுத்தி நிதானமாக ஒரு முறை பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கேற்படத் தான் செய்தது. ஆனால்......? தீவிரமாகவும் இல்லாத மந்தமாகவும் ஆகாத ஒருவித ஒளி என் விழிகளுக்குள் புகுந்துகொண்டு இமைகளைத் திறக்க முடியாமலும் மூட விடாமலும் தடுத்துவிட்டது. உள்ளத்துக்குக் குளிர்ச்சியையும் உடலுக்கு வெப்பத்தையும் தரக் கூடிய உணர்ச்சி என்னைத் தழுவித் தாலாட்டியது.

"சக்கு! அருமையான கனவென்று கருதி மறந்து விட வேண்டியதுதானா நான் உன்னை?"

என் இதயத்தில் ஏற்றி வைத்திருந்த ஒளியைச் சுற்றிச் சூறைக்காற்றை யெழுப்பிச் சுழற்றிவிட்டன இந்தச் சொற்கள்.

"மூர்த்தி! எப்படியானாலும் என் இதய ஒளி நீ தான். அதை அணைத்துவிடாமல் தயவுசெய்து போய் விடு."

"விழிகள் வேறொருவனுக்கு. ஆனால் ஒளிமட்டும் உனக்குத்தான் என்கிறாயா? பைத்தியமே, எதையும் திருட்டுத்தனமாகப் பெற்றிருக்க நான் ஒன்றும் மட்ட ரகம் அல்ல!"

அரம்போல என் மனதை அறுத்துத் தள்ளிய இந்தப் பேச்சு அந்தணர்—ஆனந்தியின் தந்தை—என்

இதயத்தில் பதித்த அந்தக் கருத்தைக் குத்திக் கிளப்பி விட்டது.

"மூர்த்தி! சீதை சாவித்திரி போன்ற பதிவிரதா சிரோன்மணிகள் பரம்பரையில் உதித்தவர்கள் இந் நாட்டுப் பெண்கள் என்பதை மறந்துவிடாதே!"

"இவ்வளவுதானா உனக்குத் தெரிந்தது? சீதையும் சாவித்திரியும் தங்கள் கருத்துக்கிசைந்த கணவர் களைப் பெற்றதால்தான் கற்புக்கரசிகளாக இருக்க முடிந்தது!"

என்னைத் திணறவைத்த இந்தப் பதில் திகைப் பைக் கொடுத்தது. கன்னித் தன்மையைக் காப்பாற் றவே தன்னந்தனியாக விடப்பட்ட என்னோடு அந்த நேரத்தில் ஒரு கட்டிளங் குமாரன் இருப்பதை உலகம் பார்க்க நேர்ந்தால்........!

"மூர்த்தி! நீ போய்விடு. யாராவது பார்த்துவிட் டால் எங்கள் அந்தஸ்து ஆச்சாரம்—"

"இவற்றிற்குப் பங்கம் வந்துவிடும் என்கிறாய்? வற்றாமல் வறளாமல் சோறு கிடைக்கும் வசதி மட்டும் ஏற்பட்டால் அந்தஸ்தும் ஆச்சாரமும் எளிதில் எவரிட மும் புகுந்துகொள்ளும். ஆனால் மாசில்லாத மனப்பண் புகள் உண்டாவதுதான்—"

வானத்தின் மேற்குக் கோடி விளிம்பில் யாரோ கல்லாலடித்துக் காயப்படுத்திவிட்டதால் குருதி கொட் டிக்கொண்டிருந்தது. குளத்தில் குவிந்து கிடந்த தாமரையின் இதழ்கள் லேசாக வாடியிருப்பதுபோல எனக்குத் தோன்றின.

"சக்கு! நீ அந்தஸ்தில் உயருவதைப்பற்றி எனக் கொன்றும் கவலையில்லை. ஆனால்...! நீ போய்விட்டால் என் இதயம் காலியாகிவிடும். பிறகு....? வெறிச்

சென்றிருக்கும் எதுவுமே வேதனையைத்தானே கொடுக்கும்!"

அலுப்போடு, படுத்திருந்த பாயைச் சுருட்டுவதைப் போலச் சரிந்து விழுந்த கதிரவன் மெல்லத் தன் கதிர்களை இழுத்து மறைப்பதையே கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். மூர்த்தி எப்போது அங்கிருந்து போனார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. வெட்டியெடுத்த தேங்காய்க் கீற்றை வானத்தில் வைத்துப் பதித்ததைப் போலத் தோன்றியது ஒடிந்து காணப்பட்ட அந்த வெண்ணிலா......

2

பாதிவரை வளர்ந்துவிட்ட பரிதாபத்துக்குரிய என் கதையின் முன்னுரை வேடிக்கையாகவே தோன்றும். மண்குடிசையில் இருந்த நாங்கள் மாடி வீட்டில் குடியேறியவுடன் துடிக்கும் புழுக்களைப் பார்ப்பதுமாறி விண்ணிலிருந்து கண் சிமிட்டும் தாரகைகளைக் கண்டு காதலிக்கத் தொடங்கினோம். இளமை உடலில் குவிந்தவுடன் மெருகும் தன்னாலே படர்வதைப் போல அந்தஸ்தில் நாங்கள் உயர்ந்ததும் ஆச்சாரமும் எங்களிடம் புகுந்துகொண்டது. இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தவர்கள் என் எதிர் வீட்டுத் தோழி ஆனந்தியின் பெற்றோர்தாம்! அவர்களுடைய குளிர்ந்த முகங்களும் குழைந்த பேச்சுக்களும் கோமளமே உருவான நடவடிக்கைகளும் எங்கள் உள்ளங்களைக் கொள்ளைகொண்டன. நளினமும் லாகவமும் கலந்த நல்ல பண்புதானே நாகரிகம் என்பது!

காப்பிப்பவுடரை விடச் சிக்ரிப்பவுடர்தான் அதிகமான நுரையை உண்டாக்கும் என்ற உலகம் அறிந்த உண்மை அப்போது எங்கள் நினைவில் வராமல் போனது. வீரன் மாடன் இருளன் போன்ற தாழ்ந்த

ஜாதிக் கடவுள்களையெல்லாம் விரட்டிவிட்டு முருகன் விஷ்ணு சிவன் போன்ற உயர்ந்த ஜாதிக் கடவுள்களைக் கும்பிட ஆரம்பித்தோம். கொலு வைப்பது—கும்மியடிப்பது—கோபாலனை அழைப்பது—விரகந் தாங்காது நாங்கள் படும் வேதனையை அவனிடம் பாடிக்காட்டுவது—இவை போன்ற "பண்பாட்டில் தேர்ந்த பழக்க வழக்கங்கள்" ஒவ்வொன்ருக என்னிடம் புகுந்து எங்கள் வீட்டிலும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. ஆட்டுக் கறி சமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கையை நன்ருகத் தேய்த்துக் கழுவிக்கொண்டு, "இன்று எங்கள் வீட்டில் கத்தரிக்காய் சாம்பார்" என்று பொய் சொல்லப் பழகிக்கொண்டோம்!

3

சுருக்கமான இடைவேளைக்குப் பிறகு தொடர்கிறது என் சோகக்கதை. மூர்த்தி வந்துபோன அன்றிரவு ஆனந்தியின் தகப்பனுர் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தார். வழக்கம்போல நான் அவரை வரவேற்றேன்.

குறும்புங் கேலியும் கலந்த குரலில், "அம்மா சக்கு! மல்லிகைக்கும் ரோஜாவுக்குமுள்ள வேற்றுமை என்ன தெரியுமா உனக்கு?" என்று அவர் கேட்டபோது எனக்குத் திகைப்பேற்பட்டது. நினைவுகளைப் பட்டுப்பூச்சிகளாக்கிப் பறக்கவிட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் பருவத்தில் இருந்த எனக்கு அலர்ந்த ரோஜாவும் மலர்ந்த மல்லிகையும் அழகுச் சரக்குகள் என்பது மட்டுந்தான் தெரியும். ஒருவேளை ரோஜாவுக்கும் எனக்கு வரவிருக்கும் ராஜாவுக்கும் எப்படி எப்படி ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் அமையவேண்டும் என்று கேட்டிருந்தால் வெட்கத்தோடவாவது சொல்லியிருப்பேன். ஆனல் சிந்தனைக்குரிய இந்தக் கேள்வி....... ?

"மல்லிகையின் இதழ்களை விட ரோஜாவின் இதழ்கள் சற்று மெல்லியவை!" என்று எனக்குத் தெரிந்த அந்தப் பதிலைச் சொல்லிவைத்தேன்.

"ஆமாம்மா! மெல்லிய இதழ் படைத்த ரோஜா எட்ட இருப்பவர்கள் பார்வையைப் பற்றிக் கிட்ட இழுக்கும். ஆனால் தடித்த இதழ் படைத்த மல்லிகையோ உள்ளத்துக்கு மதிப்பை உணர்த்தும்!"

நிர்மலமான வானத்தில் திப்பித் திப்பியாகப் படிந்திருந்த மேகத் திரைகளில் என் விழிகள் அர்த்தமில்லாமல் பார்வையைப் பதித்தன.

"ஆண்கள் இதயங்களைக் கவ்வியிழுக்கும் விதம் பெண்கள் இருக்கக்கூடாது. ஒன்று சேர்ந்தே வளர்ந்திருந்தாலும் வாலிபம் ஒரு ஆபத்தான பருவம்" என்றார் அவர்.

புரிந்துகொண்டேன். மூர்த்தியும் நானும் தனித்திருந்தபோது திறந்திருந்த எதிர்வீட்டு ஜன்னலை நான் கவனிக்க மறந்துபோனது என் நினைவுக்கு வந்தது. காதலியின் கண்களை அவளறியாமல் பொத்தி வேடிக்கை காட்டப் பூனைபோலப் பின்னால் நடந்து வரும் காதலன் அவனுக்கு நேரெதிரே நிலைக்கண்ணாடியிருப்பதைக் கவனிக்க மறந்ததைப்போல நானும் அன்று மாலை......

இதைத் தொடர்ந்து என் திருமண ஏற்பாடுகளைச் சுறுசுறுப்பாகக் கவனிக்கத் தொடங்கினர் என் பெற்றோர் உடலை வளமாக வைத்துக் காப்பாற்றும் வகை தெரியாத ஒருவனிடம் என்னை அம்மி மிதித்து—அருந்ததி பார்த்து—அக்கினி வளர்த்து—அத்தனை கடவுள்களையும் சாட்சியாக வைத்து—உலகம் ஒப்படைத்த போது "பந்து மித்திர இஷ்ட ஜனங்கள்" ஒருவர்கூட விட்டுப் போகாமல் வந்திருந்து தம்பதிகளாகிய எங்

களை வாழ்த்தி அருளினார்கள். ஆனால் எனக்கு மாலை யிட்டவனுடைய உடலுக்குள் எங்கோ ஒளிந்துகொண் டிருந்த உயிர் என்னைக் கண்டு பயந்தோ, பச்சாதாபப் பட்டோ உடனே ஓடி மறைந்தது. நான் விதவை யானேன். எனக்காகச் சிலர் அழுதார்கள்—அவனுக் காகப் பலர் அழுதார்கள்—யாருக்காகவும் நான் அழு வதற்கு எனக்கு எந்தவிதமான கவலையோ கலக்கமோ அப்போது ஏற்படவில்லை!

மஞ்சளை அழித்து மங்களத்தை ஒழித்து மங்கை யாக உலவவேண்டிய என்னை மரக்கட்டையாக ஆக்கிய அன்று ஆனந்தியின் தகப்பனார் என்னிடம் சொன்ன அந்தச் சொற்கள்..........

"அம்மா சக்கு! கயிறு கழுத்தில் ஏறுவதற்கு முன்னால் பெண்கள் பிற ஆண்களைப் பார்க்கமட்டும் செய்யலாம். கயிறு கட்டியான பிறகு பழகும் உரிமை கூடக் கொடுப்பார்கள்—பாதகமாக நடந்துகொண்டா லும் இல்லாவிட்டாலும், கட்டிய கயிறு அறுந்து போனால் பார்ப்பதுகூடப் பாவம்!"

சொல்லும்போது அவரும் அழுதார்—கேட்ட வுடன் நானும் அழுதேன்!

4

மாரிக்காலம் தொடங்கிவிட்டது. இருள் மேகங்கள் வானத்தை மூடி மறைத்து அதில் நடமாடும் சிறிய பெரிய நட்சத்திரங்கள் அத்தனைக்கும் முக்கா டிட்டன. முண்டிக்கொண்டு முன்னால் ஓடிவர முயற் சிக்கும் மின்னல் கொடியாளைக் கூடப் பின்னால் இழுத்துவிட்டு உலகத்தார் பார்க்க முடியாமல் ஒளித்துவைத்தன அந்தக் கருமேகங்கள். தன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டுக் கதறிக் கர்ஜனை செய்யும் காட்டு மிருகங்களைக் கண்டு பயந்து பதறிய வானம் தண்ணீ

ரைப் பொழிந்தது. இரண்டு நாட்களாகத் தொடர்ந்து பெய்த மழை எங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தைப் பாழாக்கிவிட்டது. புயலில் சிக்கிய பூக்களின் இதழ்கள் சிதறிச் சின்னுபின்னப்பட்டுவிட்டன. மகிழ மரமே முறிந்துபோனதால் அதைச் சுற்றித் தழுவிக்கொண் டிருந்த முல்லைக்கொடி அறுந்து அழிந்தே போனது. என் இதய வேதனையைப் படமாகமட்டும் பிடிக்க முடிந் தால் அது எப்படியிருக்கும் என்பவைப் பாழடைந்த அந்த மலர்த்தோட்டம் என் பார்வைக்கே எடுத்துக் காட்டியது!

காலம் முயலாக இருப்பதும் ஆமையாக மாறுவ தும் சூழ்நிலையைப் பொறுத்துத்தான். ஆனல் காலத் தைக் கவனித்து வாழ்வை நடத்தும் நிலையில் நான் இல்லை. ஒருநாள் மூர்த்தி என்னைத் தேடி வந்தார். அப் போது வீட்டில் எவருமே இல்லை. திகைப்பால் நான் தடுமாறிப்போனேன்.

“சக்கு! இவ்வளவுதானு உன் வாழ்வு?”

அழுதார்—அழுதேன்—அழுதோம்!

“விதி!” என்று இரண்டே எழுத்துக்களில் என் வேதனையைச் சுருக்கினேன், பதிலாக.

“இல்லை சக்கு. வீணர்களின் சதி!” என்முர் மூர்த்தி. அவருடைய கருத்து எனக்குப் பிடிக்காவிட் டாலும் அதில் கலந்திருந்த உருக்கம் என் மனப்புண்ணை ஆற்றினது... போலியாக ஒரு விளிம்பைப் புலப்படுத் தும் வானத்தை எத்தனையோ தடவைகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறேன். ஆனல் அப்போதெல்லாம் எத்தனையோ விதமான விநோதங்களையும் வேடிக்கை களையும் மிதக்கவிடுகிற வானத்துக்கு அவற்ருல் ஏதா வது பலன் உண்டா என்ற சந்தேகம் எழுந்து எனக்கு சஞ்சலத்தைக் கொடுத்ததில்லை.

"சக்கு! விழிகளிருந்தும் பார்க்காமலிருப்பது, செவிகளிருந்து கேட்கமறுப்பது, இளமையிருந்தும் இன்பத்தை ஒதுக்கிவைப்பது இவை அத்தனையும் ஒரேவிதமான மடமைகள் தாம்!" என்றார் மூர்த்தி.

புனிதமே உருவான பெண்மையைச் சிதைத்துச் சித்திரவதை செய்வதைப்போலத் தோன்றின அவருடைய அந்தச் சொற்கள்!

"மூர்த்தி! நான் ஒரு பெண் என்றுதானே நாக்கில் கொஞ்சங்கூடக் கூச்சமில்லாமல் பேசுகிறாய்? உலகின் வலிவற்ற தன்மையைச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு சூறையாடும் எவரையும் நான் வெறுக்கிறேன் என்று சொல்லும் நீயா என்னிடம் இப்படி......?"

"பைத்தியமே! உலகை உண்டாக்கி அதில் உன்னைப் படைத்த கடவுள் உலகுக்குப் பருவ வேறுபாடுகளையும் உனக்கு உணர்ச்சிகளையும் உண்டாக்கித்தானே வைத்திருக்கிறார். பாத்திரம் சூடேறும்போதும் குளிரும்போதும் அதற்குள்ளே இருக்கும் பால் மட்டும் மாறாமல் அப்படியே இருக்குமோ? கோடையில் குளிர்ச்சியையும் மாரியில் கதகதப்பையும் எந்த உடலும் தேடத்தானே வேண்டும்!"

தடித்து மரத்துப்போன உடலும் உள்ளமும் படைத்த ஒரு வேசியிடம் பேசவேண்டிய பேச்சையா மூர்த்தி என்னிடம் பேசியது—! பட்டுப்போயிருந்த என் உள்ளம் பற்றியெரியத் தொடங்குவதை உணர்ந்தேன்.

"மூர்த்தி! வெறி உன்னை அலைக்கழிக்கிறது."

"இல்லை சக்கு! விவேகம் உன்னைக் கரையேற்றத் தூண்டுகிறது!"

வீசியெறிந்த பந்து எதிலோ மோதித் திரும்பி வருவதைப் போலான இந்தப் பேச்சுகள் எனக்கு ஆத்திரத்தையும் அவமானத்தையும் உண்டாக்கின.

"சீ! போ வெளியே! வேலியில்லாத் தோட்டங்கள் எங்கே யிருக்கின்றன என்று தேடித் திரியும் வெறி பிடித்த ஆட்டுமந்தையைச் சேர்ந்த உனக்கு இந்த வீட்டில் நுழையும் உரிமைக்கூடக் கிடையாது!"

உள்ளத்தில் கொழுந்துவிட்ட தீயிலிருந்து கிளம்பிய கனல் பொறிகள் என்னையும் அறியாமலே வெளியே தெறித்து விழுந்தன. முகத்தை மூர்த்திக்கு எதிர்ப்பக்கம் திருப்பிக்கொண்டேன்

"போகிறேன் சக்கு! ஆனால் ஒன்றேயொன்றை உன்னிடம் சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன்—நீ கேட்டாலும் கேட்காவிட்டாலும். சிறு வயதிலிருந்தே நாம் இருவரும் சேர்ந்தே வளர்ந்தோம். ஒத்துப் பழகினோம். உள்ளம் விட்டு உறவாடினோம். என்னுடைய தேவைகளை நான்கூட உணர்ந்ததில்லை. நீதான் தெரிந்துகொண்டாய். நீ யில்லாத நான் நீரில்லாத ஓடை...நானில்லாத நீ முட்களற்ற கடிகாரம்...நாம் இருவரும் ஒன்றுபடாத நம் வாழ்க்கை மகரந்தப்பொடியை இழந்த மலர்!"

இதைச் சொல்லிவிட்டுப் பதிலுக்காக வெகு நேரம் காத்திருந்தார் மூர்த்தி. என் இதயத்தில் சிலைகளாக இருந்த சீதையும் சாவித்திரியும் இந்த உருக்கமான பேச்சில் நான் தடுமாறிப்போகாமல் தடுத்தனர்.

"சரி சக்கு! நான் போகிறேன். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் எப்போதும் மறந்துவிடாதே! கட்டில்லாத பெண்களுக்கு இருக்கும் கட்டழகு அவர்களுடைய அழிவுக்குத் தூண்டில்முள்!"

இத்தோடு மூர்த்தி போய்விட்டார். ஆனால் அவர் சொல்லிவிட்டுப்போன வார்த்தைகள் என்னை விட்டுப் போக மறுத்தன.

சிதைந்துபோன அந்த மலர்த்தோட்டத்திலேயே என் சிந்தனைகளையெல்லாம் செலுத்தி வேறெந்த நினைவும் என் உள்ளத்தில் புகாமல் கவனித்துக்கொண்டேன். காலைக் கதிரவன் உதித்தவுடன் அருகிலிருந்த குளத்துக் கமலமும் மலர்ந்தது. இதழ்கள் அத்தனையையும் ஒன்றுகூட விட்டுப்போகாமல் விரித்துத் தன் இதயத்தையே பகலவனுக்குத் திறந்து காட்டினாள் பத்மாவதி! அவள் உள்ளத்தை ஆண்ட கதிரவனுக்கு இந்த உலகத்தைக் கட்டியாளுவது கடினமாகத் தோன்றவில்லை. உலகின் இளமை உணர்ச்சிகளுக்கெல்லாம் உயிர் கொடுத்து எண்ணத்துக்குட்படாத அரும்பெரும் செயல்களைக்கூடச் செய்யவைத்தான் ஆதவன். கடைசியில் அவனும் களைத்துப்போனான். உடனே ஒளியை அவனிடமிருந்து இரவல் வாங்கிக்கொண்டு ஓடோடி வந்தது வெண்ணிலா. சொந்த ஒளியில்லாத அந்த மந்த மதியைக்கூடக் காதலிக்க ஒரு அல்லி காத்திருந்தது. சின்னஞ்சிறு மலரின் சிந்தையைக் கவர்ந்து சிரிக்க வைத்த சந்திரன் மனித இதயத்தின் மென்மையான உணர்ச்சிகட்குப் போதையூட்டி இன்பத்துக்கு மெருகு தீட்டினான். குளத்து மலர்களான அல்லிக்கும் தாமரைக்கும் அந்தஸ்தைக் கொடுக்கச் சூரியனும் சந்திரனும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு முனைந்தது. கரையில் வளர்ந்திருந்த ஒரு பவள மல்லிகைக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. அது மலரும் நேரம் உலகம் அயரத் தொடங்கும் இராக்காலம். ரசனைக்குத் தேவையான பொறுமையோ நிம்மதியோ இல்லாத பாவ நினைவுகள் உலகத்தைப் படையெடுக்கும் அந்தக் காலத்தில் அனாதையாகப் பருவமடைந்த அந்த மலர்...! ஏக்கம் அந்த மலரின் இதயத்தை வெடிக்கச் செய்ததால் இரத்தங்

கசிந்து அதன் உடல் எல்லாம் சிவப்பாக உருமாறியது! ஆனால்...! அதற்குத் தோழியாக நானொருத்தி இருக்கிறேன் என்பதை ஏன்தான் அந்த மலர் மறந்து போனதோ தெரியவில்லை!

லேசாக வேதனை படர்ந்த வேட்கை என்னை உலகிலுள்ள அத்தனை பொருள்களையும் வெறிக்க வெறிக்கப் பார்க்கத் தூண்டியது. உரிமையோடு கவிழ்ந்திருக்கும் என் தலையைக் கன்னங்களின் விரல்கள் படும்படி முகவாய்க்கருகே பிடித்து நிமிர்த்த ஒரு கரம்—முகத்தைப் பதித்து என் காதுகள் வழியாக உள்ளே ஓடும் கடிகாரம் நிதானந் தவறாமல் ஓடுகிறதா என்று கவனிக்க ஒரு மார்பு—வெப்பத்தால் உலர்ந்துபோகும் உதடுகளை உமிழ்நீரால் நனைத்துத் தண்மைப்படுத்த ஒரு ஜோடி உதடுகள்—அரவணைத்து ஆதரித்து வாழ்வின் அல்லல் தெரியாமல் என்னைக் காக்க ஒரு மனித இதயம்—இதுவரையில் எனக்குப் புரிந்திராத அந்தப் புதிரை உடல் உள்ளம் உயிர் ஒன்றும் நோகாமல் விளங்கவைக்க ஒரு...! என்னைச் சுற்றிப் படையெடுத்த பாவநினைவுகள் எப்படியாவது என் இதயத்துக்குள் நுழைந்துவிட என்னென்னவோ முயற்சிகள் செய்தன!

5

கோடை கொப்பளித்தது. கண்களுக்கு முன்னால் கானலைக் காட்டிக் கருத்தை அலைக்கழிக்கும் கடும் வெய்யில். வெப்பத்தால் நீர் வறண்டுபோனதால் உலகிலுள்ள அத்தனைப் பொருள்களும் நிறங் குன்றிக் காணப்பட்டன. தளிரிலைகள் கூடத் தணலால் தகிக்கப்பட்டுச் சருகுகளாயின். என் உடலை ஓவியமாக ஆக்கிக் காட்டிய அந்த அழகை அழிக்க நானும் கோடையை என் வாழ்வில் புகுத்தினேன். உபவாசம்—

பூஜை—ஓய்வில்லாத உழைப்பு! எண்ணெயைக் காணு மற் போனதால் என் தலை மயிர் இரத்தஞ் செத்து வெளுத்தது. "ஆண்களுடைய பார்வையைப் பற்றி யிழுக்கும்படிப் பெண்கள் இருக்கக் கூடாது!" என்று ஆனந்தியின் தந்தை சொன்ன அந்தச் சொற்களை என் வாழ்வில் அமைத்தேன். என் உடல் ஒடியும் எலும்புக் கூடானது—உள்ளம் உணர்ச்சியற்ற கற்பாறையாக உறைந்தது! எங்கள் வீட்டில் மாட்டப்பட்டிருந்த காளி தேவியின் உருவத்துக்கும் கண்ணாடியில் தெரிந்த என் தோற்றத்துக்கும் வேற்றுமையே இல்லாமல் போனது. கொதிக்கும் கண்கள்—கோரைப் பற்கள்—குருதியைக் கொப்பளிக்கும் கொடுமையே உருவான நாக்கு! என் வாழ்வு அழிந்தது போலவே உலகில் உள்ள அத்தனை பேருடைய வாழ்வும் ஏன் அழிந்து போகக்கூடாது என்ற எண்ணம் என் இதயத்தில் மெல்ல மெல்ல உருவாகி உயிர் பெற்றது!

அறிவுக்கும் அனுபவத்துக்கும் இடையிலிருந்த அந்தத்திரை கிழிந்த அந்த நாள்...!

நீண்ட இடைவேளைக்குப் பிறகு ஒரு நாள் ஆனந்தி யின் தந்தை என்னைத் தேடிவந்தார்.

"அம்மா சக்கு! அழுது பலன் என்ன? அவரவர் கொடுத்து வைத்தபடிதானே நடக்கும்".

தேடித் திரியும் கலங்கரை விளக்கு தென்படாமல் போகவே திகைத்து நிற்கும் கப்பல் மாலுமி போலக் கலங்கி நிற்கும் எனக்கு, ஆறுதல் எப்படி ஏற்பட முடியும்?

'இன்றைக்கு ஆண்டவன் திருப்பணிக்காக ஆட்டக் கச்சேரி வைத்திருக்கிறோம், நம்ம ஆனந்திதான் ஆடப் போகிறாள். நீயும் ஒரு டிக்கட்...."

அதற்கு மேல் என்னவோ சொன்னார்—என் காதுகளில் விழவில்லை. ஆண்டவனுக்காக ஆனந்தி ஆடுகிறாள்! ஆண்டவனுக்குப் பணந்திரட்ட ஆட்டக் கச்சேரி ஏற்படுத்த வேண்டிய அளவுக்காக உலகின் அறிவு ஆஸ்தமித்து விட்டது!• மற்ற ஆண்கள் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாலும் பத்தினித்தன்மை பறந்தோடி விடும் என்ற பாடத்தை எனக்குக் கற்பித்த அவர் தன் மகளைப் பல ஆண்களுக்கிடையில் உடலை நெளித்து வளைத்து...சீச்சீச்சீ....இதென்ன அவமானம்?

'ஆனந்தி ஆடப்போகிறாளா?"

"என்னம்மா இதில் ஆச்சரியம், ஆண்டவனே தில்லையில் ஆடவில்லையா?"

இதைச் சொன்னதோடு அவர் சும்மா யிருந்திருந்தால் ஏதும் நடந்திருக்காது. பைக்குள்ளிருந்து ஒரு துண்டுப் பிரசுரத்தை எடுத்தார். அதில் அச்சிடப்பட்டிருந்த ஆனந்தியின் உருவத்தை....! புயல்—பூகம்பம்—எரிமலை இவைகளே உருவான ஒரு பிரளயமே என் மனதில் உருவாகியது. கழுத்துக்கும் இடுப்புக்கும் இடையில் மறைப்பு ஏதுமில்லாத அந்தப் பாகத்தில் இறுக்கி கட்டப்பட்டிருந்த ஒரே சாண் அளவுள்ள கச்சை "குளோசப்" காட்சி போலத் தோன்றியது. இதைப் பார்த்தவுடன் என் உடல் வெட்கத்தால் குறுகிச் சிறுத்தது.

இதென்ன அலங்கோலம்? பார்வையைப் பற்றி யிழுக்கும் ரோஜாவைப் போலப் பெண்கள் இருக்கக் கூடாது என்று சொன்ன நீங்களா உங்கள் மகளை....?"

என்னம்மா பைத்தியமாக இருக்கிறாய்? உடலைப் பார்த்து மயங்கும்படி இருந்தால்தானே ஓடோடி வந்து

பார்க்க உலகமே முன்னுக்கு வரும். கடவுள் கைங் கர்யத்துக்கும் பணம் சேரும்!"

"அதற்காக உம் மகளை உடலைத் திறந்து போட்டுக் காட்டச்செய்கிறீரா? விவஸ்தை கெட்ட ஜாதி என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் உம் முகத்தைக்கூடப் பார்க்கத் துணிந்திருக்கமாட்டேனே!"

"சீ! என்னடி இது? குரங்குக்குக் குட்டியாக ஆனால் தாய் தாண்டினாலும் தடுமாறினாலும் அதைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டுதான் இருக்க வேண்டும்! நாங்கள் சொல்வதைப் பின்பற்றுவதாயிருந்தால் எல் லாவற்றையுந்தான் கேட்க வேண்டும். ஒன்று கசக் கிறது. மற்றொன்று இனிக்கிறது என்று சொல்ல லாமோ?"

சுரீர் என்று தைத்த அந்தச் சொற்கள் என் உயி ரையே சுரட்டின. திடீரெனக் கிடைத்த பணம்—பணத்தால் உயர்வைத் தேடிய நாங்கள் என் இதயத் தைக் கவர்ந்த மூர்த்தி—அறிவுக்குத் திரையிட்ட அந்த அந்தஸ்து—வாழ்வுக்கு வேலியிட்ட ஆச்சாரங்கள்—வானத்திலிருந்து ஒளிவிட்ட அருந்ததி! உதிரும் தாரகை எடனே மறைந்து போவதைப்போல ஒவ்வொன்றாக உருவாகி அழிந்தன!

நீர் நிறைந்த விழிகளை வானத்துக்கு நேரே நிமிர்த்தி னேன். பால் வண்ண நிலா என்னைப் பார்த்து சிரித் தது. குளத்துத் தாமரை என்னைப் போலத் துவண்டு கிடந்தது. காலைக் கதிரவன் ஒளி கண்டு மலர்ந்திருந்த அந்தத் தாமரையிடமிருந்து ஒரு புன் சிரிப்பை வர வழைக்கப் போதுமான சக்திகூட இல்லை அந்தப்போலி நிலாவுக்கு!

என்னென்னவோ நினைவுகளால் படுக்கையில் படுத்துப் புரண்டேன். கசிந்த கண்ணீரால் நனைந்த அந்தத் தலையணை கூடக் கற்பாறை போலக் கடினமாக இருப்பதை உணர்ந்தேன் யாரோ ஆதரவோடு என் முதுகைத் தொட்டார்கள். திரும்பிப் பார்த்தேன் மூர்த்தி!

"கேள்விப் பட்டேன் சக்கு எல்லாவற்றையும்! அந்தக்கூட்டமே அப்படித்தான்! இரும்புப் பிடியாக எதையும் பற்றிக்கொண்டு நம்மைப் போலப் பாழாக மாட்டார்கள். அடுத்த சிகரட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு, புகைத்து முடித்த சிகரட்டை வீசி யெறிவது போலத்தான் அவர்களுடைய ஒவ்வொரு பண்பும், செயலும் பழக்க வழக்கமும்!"

"மூர்த்தி! அதனால் நான் வீணாகத்தான் போக வேண்டுமா?'

"சக்கு! புரிகிறது உன் பேச்சு. ஆனால் நான் எடுத்திருக்கும் அந்த வேலை.......! இந்தச் சமுதாயம் இரண்டே ஜாதிகளைத்தான் உண்டாக்கியிருக்கிறது ஒன்று மானத்தைப் பறி கொடுத்துத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் ஜாதி—மற்றொன்று தேவைகளைத் தியாகம்செய்து மானத்தைக் காக்கும் ஜாதி! மானத்தையும் விடாமல் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் புது ஜாதியை உண்டாக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். அந்த வேலை முடியட்டும், பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்"

இதைச் சொல்லிவிட்டு மூர்த்தி மேலே நடந்தார். அவர் என்னிடமிருந்து விலக விலக உளைச் சேற்றில் ஒவ்வொரு அங்குலமாக உயிரோடு என்னை யாரோ திணிப்பதைப் போலத் தெரிந்தது!

என் உள்ளத்திலிருந்து ஒரு குரல் அதை உடைத்துக் கொண்டோடிவர என்னென்னவோ முயற்சிகள் செய்தது. அதைத் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டேன்.

" இரு மூர்த்தி! நானும் வருகிறேன். ஒத்து வளர்ந்த நாம் சேர்ந்து வாழாவிட்டாலும் தொண்டு செய்வதிலாவது ஒன்றுபடுவோம்.

நான் வெளியில் சொல்லாத அந்தச் சொற்கள் வேதனையைத் தணித்தன பிணமான மனிதன் எலும்புக் கூட்டைப் பக்குவப்படுத்திய பள்ளிக்கூடத்தில் பாடங் கற்பிக்கப் பயன்படுத்துவதைப்போல நானும் நலிந்து போன என் வாழ்வை ......!

கண்ணாடி

அவன் கண்கள் எதிரிலிருந்த கண்ணாடியில் பதிந்திருந்தன. மாலைச் சூரியனின் கதிர்கள் பட்டுக் கண்ணாடி ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஒளிபட்டுக் கூசும் கண்களை மூடி எண்ணங்களை மட்டும் எங்கேயோ பறக்க விட்டான். புகைச் சுருளினிடையே புத்தப் புதுப் புரட்சிக் கருத்துக்களை வீசித்தெளிக்கும் பாரதிதாசனும், மலர்க் காட்டின் மத்தியிலே அமைதியும் ஆழமுங் கொண்ட எண்ணங்களைப் பறித்தெடுக்கும் தாகூரும் அவன் இதயத்தை மெள்ள மெள்ளத் தட்டினார்கள்.

காலக் கண்ணாடி அவன் இதயத்தை அவன் மனக் கண்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியது. அவன் வாழ்விலே தோன்றி ஒளி வீசி, உணர்ச்சியைத் தூண்டி பின் ஒதுங்கிவிட்ட அவளுடைய உருவம் அவன் மனத் திரையிலே காட்சி அளித்தது. அவளும் அவனும்—ஒன்றாகவே படித்தவர்கள், எதிரெதிர் வீட்டுக்காரர்கள், உறவினரும் கூட, பருவமடையும் வரையில் பள்ளித் தோழர்களாயிருந்தார்கள். ஆனால் பருவம் அவர்களைப் பிரித்துவிட்டது.

பள்ளிக்குப் போகும்போதும் வரும்போதும் அவள் வீட்டிற்குள் கண்கள் நுழையும் வரையில் துளாவிப் பார்ப்பான். ஆனால், அவன் தேடிய அவள் அகப்படவே மாட்டாள். எங்கிருப்பாளோ, என்ன செய்வாளோ, இவன் கண்களுக்கு மட்டும் உருவத்தைக் காட்டவே மாட்டாள்.

இன்ப நினைவுகளுக்கிடையே அவன், கண்கள் காணாத தூரத்திலே அவள். இரவெல்லாம் கற்பனைக்

கடலிலே உடல் சேர்ருமட்டும், நீந்தி நீந்தி அலுப் படைவான். "அள்ளி அணைத்திடவே என் முன்னே ஆடிவருந் தேனே" எனப் பாதி மறந்துபோன பாரதி யார் பாடலைக் கனுக்கண்டு உளறுவான். அவள் அவ னிடத்திலே இல்லைதான். ஆனால் அவள் நினைவுமட்டும் அவனைவிட்டு நீங்கவில்லை.

பள்ளியிலே படிக்கும் வரையிலே அவள் இவனை விட்டுப் பிரிந்ததே இல்லை. படிப்பு நின்றதும் இவன் பழக்கமே தேவையில்லை என ஒதுக்கி விட்டாளோ என்னவோ, அவனுக்கே அது புரியவில்லை. படிப்பு ஓடவில்லை, வாழ்வு ஓடவில்லை, ஆனால் எண்ணங்கள் மட்டும் எங்கெங்கேயோ ஓடின. அவனும் ஒரே வகுப்பைவிட்டு இன்னும் மாறவில்லை.

கடிதம் எழுதவோ பயம். தூது அனுப்பவோ ஆள் எவரும் அகப்படவில்லை. காற்று, மயில், குயில், நாரை, எதுவும் அவன் சொல்வதை நின்று கேட்க வில்லை. சிந்தித்துச் சிந்தித்து அலுத்துப்போன மனம், விழித்து விழித்துச் சோர்ந்த உடல், வாட்டி வாட்டி அவனை வதைத்த அந்தத் தனிமை அத்தனையும் அவனைக் குடிக்கத் தூண்டின. குடி அவனுடைய தேய்ந்த உட லுக்குத் தெம்பைத் தந்தது. ஆனால் அவள் உருவம் அதிக ஒளியுடன் அவனை வேட்டையாடியது.

அந்த வீடு அவனுக்கு மிகவும் புதியது. எதிரே ஒரு நிலைக் கண்ணாடி, அதன் அருகிலே அந்த மதுக் கிண்ணம். சிவந்து நுரை தளும்பிக் கொண்டிருந்த மது அந்தக் கிண்ணத்தின் விளிம்பு வரையில் பொங்கி வழிந்தது. இரத்தமேறிச் சிவந்த அவன் விழிகள், வழியும் மதுவோடு போட்டி போட்டன. எடுத்தான்— குடித்தான்.

"ஊற்று" என்று கட்டளை யிட்டான்.

" இல்லே, வேண்டாம் " என்ருள் அவள்.

அவன் கை கிண்ணத்தை எடுத்தது. அவள் கை அந்தக் கையைப் பிடித்தது. மெல்லிய கை, அதனுடைய லேசான தழுவல்; மறைந்துபோன அவனுடைய நினைவுகளே மறுபடியும் இழுத்து வந்தன. நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவளில்லே, எவளோ ஒருத்தி, வாடிக்கைக் காரர்களே நம்பி வாழ்க்கை நடத்துபவள்.

அவளுடைய பட்டியலிலே ஏறிய புதுப் பேர் வழி தான் அவன். ஆனால் என்றென்றுமே " அவன் " அவள் வாழ்விலே தோன்றியதில்லே. எதற்காக அங்கே அவன் வந்தான் என்று அவளுக்கே புரியவில்லே. வழியும் மதுவிலே வயப்பட்ட மனம்—இவளே ஏறெடுத்தும் பார்க்காத விழிகள், இந்த "விசித்திரப் பிறவி," அவளுக்குப் பழக்கமே யில்லாத, அறிமுகமே ஆகாத ரகம். வியாபார உணர்ச்சிக்குப் பதில் பச்சாதாப உணர்ச்சி அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

" உடம்புக்கு ஆகாது " என்ருள்.

" எனக்கு தெரியுமே அது " என்ருன்.

" பழக்கம் பொல்லாததுதான் " என்று பதிலளித் தாள்.

" பைத்தியக்காரி, பொழுது போக்குக்காகக் குடிப்ப வர்கள் சிலர் தானடி. உடல் வலியும் மன வலியுந்தான் பலரைக் குடிக்காரர்களாக்குகிறது " எனச் சொல்லிக் கொண்டே காரித் துப்பினன். சிவந்த மதுவின் மத்தி யிலே சில துளி இரத்தம் படர்ந்திருந்தது.

" ஐயோ, வேண்டாமே" என சீசாவிலே இருந்த மதுவைக் கீழே கொட்டினுள். அவன் அவளேப் பார்த் தான். சீசாவைப் பார்த்தான். காலியாயிருந்தது. அவள் விழிகள் இரக்க உணர்ச்சியைப் பிரதிபலித்தன.

"ஆமாம், உன்னைப் போல அநேகர் அதைத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் மனம் ஒடியும் வகையிலே இருக்கும் சமுதாய அமைப்பையும், உடல் நலியும் வரையிலே வாட்டும் எஜமானர்களையும் யாருமே கவனிப்பதில்லை. முட்டாள்கள்!" எனச் சொல்லிக் கொண்டே கையிலிருந்த மதுக் கிண்ணத்தை நிலைக் கண்ணாடியின் மேல் வீசி எறிந்தான். கண்ணாடி சுக்கல் சுக்கலாகச் சிதறிற்று. அங்கிருந்து எங்கேயோ போய் விட்டான். அவள் பார்த்துக் கொண்டுதானிருந்தாள். வாய் திறந்து பேசவே இல்லை.

தள்ளாடித் தள்ளாடி அவன் வீட்டருகே வந்தான். எண்ணத் திரையிலே படமாயிருந்த அவளை எதிர் வீட்டு வாயிலில் கண்டான். திகில் தடுமாறச் செய்தது அவனை. கீழே விழுந்துவிட்டான். ஓடிவந்தாள். கை கொடுத்தாள். எழுந்து நின்றான்.

"இந்தக் கெட்ட பழக்கம் எப்போதிருந்து அண்ணா?" என ஆத்திரமும் இரக்கமுந் தொனிக்கக் கேட்டாள் அவள். அந்த "அண்ணா", "கெட்ட பழக்கம்" என்ற வார்த்தைகள் அவன் இதயத்தை ஓங்கி அறைந்தன. அவள் இவன் கற்பனைக் காட்சிகளைத் திரை போட்டு மறைக்கவில்லை, அடியோடு அழித்தே விட்டாள்.

"இனி மேல் குடிக்கமாட்டேன் தங்கச்சி" என்று அவனை அறியாமலே பதில் சொன்னான். மகிழ்ச்சி பொங்க அவள் அவனை உற்றுப் பார்த்தாள். அதைக் கவனிக்காமலே அவன் தன் வீட்டுக்குள் சென்று மறைந்தான்.

மாலை வெய்யில் மங்கிற்று. மூடி இருந்த அவன் கண்கள் திறந்தன. எதிர் வீட்டு மாடியிலிருந்த பாதி ஆடை தோள் மேல் நெகிழ, பார்வை பல இடங்களிலும் சுழல, கண்ணாடி மூலம் காட்சி அளித்தாள் அவன் வாழ்வையே மாற்றியமைத்த அந்தத் "தங்கை."

"கண்ணாடிக் கன்னத்தை காட்டி என் உள்ளத்தைப்
புண்ணாக்கிப் போடாதே போ போ மறைந்து விடு"

என்ற பாரதிதாசன் வரிகளை அவன் வாய் முணு முணுத்தது. இரவு மாலைக்கு மாலை போட்டுத் தழுவிக் கொண்டது.

அடிமைகள்

“அம்மாக்கண்ணு! எங்கே மருதை இந்த வழியிலேயே காணோம் இன்னைக்குப் பூராவும்,” என்றான் பச்சை.

“பண்ணை எஜமான் கூட்பிட்டனுப்பிச்சாரு, போயிருக்குது,” என்று அம்மாக்கண்ணு சொன்னாள்.

“கோயிலிலே கரவமும் அதுவுமா இருக்கச் சேயா போவாங்க,” என்று பச்சை கேட்டான்.

“அண்ணனோடு கோயிலுக்குப் போ, சட்டுனு வந்துடறேன் என்னு சொல்லிட்டுத்தான் போச்சு” என்று பதில் கொடுத்தாள் அவள்.

“சரி சீக்கிறமாப் பொறப்புடு, ஓங்க அண்ணியும் வருது” என்று சொல்லிவிட்டுப் பச்சை வீட்டுக்குள்ளே போனான்.

பச்சையும் மருதையும் சிறு வயதிலிருந்தே நண்பர்கள். “சாலையிலே ரெண்டுமரம் சர்க்காரு வச்ச மரம்” என்று இரண்டு குரல்கள் ஒன்று சேர்ந்து பாடினால் அது பச்சையும் மருதையுந்தாம் என்று கிராமத்தாருக்கே தெரியும். அம்மாக்கண்ணு வெற்றிலைக் கொடிக்காலில் வேலை செய்வாள். மருதை “செக்கச் செவந்தவளே ஜோர் குட்டி கண்ணுட்டி” என்று பாடி அவளிடங் கொஞ்சுவான். அப்போது பச்சை யாரும் வருகிறார்களா என்று பார்த்துக் கொள்வான். அதே போல பச்சை ஏரிக்கரைக்கு வரும் தங்கத்திடம், “தங்கக் கொடமெடுத்துத் தண்ணிக்குப்போற தங்கம்” என்று சரசம் செய்யும்போது மருதை ஆள் பார்த்துக் கொள்வான். அவ்வளவு இணைந்த நண்பர்கள். ஒரே

நாரில் கட்டப்பட்ட இரு மலர்கள். ஆனால் இரண்டே இரண்டு விதங்களில் வேறுபட்டிருந்தார்கள். முதலாவது, ஆறுமணி யடிக்கும்போது கடிகார முட்கள் இருப்பதுபோல எதிரெதிர் வீடுகளில் குடியிருந்தார்கள். இரண்டாவது பச்சை, வேலாயுத முதலியார் பண்ணையிலும், மருதை மாணிக்க முதலியார் பண்ணையிலும் வேலை பார்த்து வந்தார்கள்.

வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்த பச்சை "தங்கம், தங்கம்" என அழைத்தான்.

"ஏன் சும்மா கூச்சல் போடுறே, சேதி என்னு சொல்லு?" என்று கேட்டுக்கொண்டே, இருள் நிறைந்த அடுப்பங்கரையிலிருந்த தங்கம் தலையை நீட்டினுள்.

"நம்ம தங்கச்சியும் கூடவருது சீக்கிரம் பொறப்புடு" என்று அவசரப்படுத்தினுன் பச்சை.

"ஏன், அந்த அண்ணான் எங்கே?" என்று தங்கம் கேட்டாள்.

"அவனுக்குத்தான் ஒய்வு ஒழிச்சல் இல்லியே, எப்போ பார்த்தாலும் வேலே வேலே" என்று அங்கலாய்த்துக்கொண்டான்.

தங்கம், அம்மாக்கண்ணு, பச்சை மூவரும் புறப்பட்டார்கள். "இரண்டு இலைகளும் ஒரு மொக்கும்" என்று தேயிலைக் கம்பெனியார் சுவரொட்டி விளம்பரம் செய்திருந்தார்கள். எவனே ஒருவன் அதை உரக்கப் படித்துக்கொண்டே சென்றுன், மூன்று பேரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். தங்களையறியாமலே சிரித்தார்கள். இளமை அந்தச் சிரிப்பொலியிலே பொங்கி வழிந்தது. இன்பம் அதை ஏந்திற்று!

காளியின் கோரைப் பற்கள், எதிரிலே பூசாரி, அவன் மேல் வந்து ஆடும் "சாமி", அதைச் சுற்றிக் கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்கும் "பக்தர்கள்"—இந்த காட்சி மிகவுங் கோரமாயிருந்தது. பச்சை "அம்மாக் கண்ணு அதேப் பார்க்காதே. வாயிலேயும் வயித்திலேயும் இருக்கும்போது இதை யெல்லாம் பார்த்தாப் பின்னாலே செரமம்" என்று சொல்லி அவர்களிருவரையும் ஒரு பக்கமாக அழைத்துப் போனான்.

"எங்கே பச்சை ஒன் ஜோடி?" என்று கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் தெருப்பெரிய மனிதர் இவர்களிடம் வந்தார்.

பச்சையின் கண்கள் தங்கத்தைப் பார்த்தன. வாய் மட்டும், "பண்ணை எஜமான் அவசரமாகக் கூப்பிட்டனுப்பிச்சாரு; போயிருக்கான்" என்றது. "அண்ணன் வராட்டியும் அண்ணியை இழுத்துக்கிட்டு வந்துருக்கோம்" என்றாள்.

பெரியவர் அனுபவந்தர் அவர் வயதில் இதுமாதிரி எத்தனை எத்தனையோ ஜோடிகள்—ஆனால் இந்த இரண்டு குடும்பங்களின் மேலும் அவருக்கு அலாதி அன்பு. "என்னமோம்மா, என் கண்குளிர ஒங்க ரெண்டு குடும்பத்தையுந்தான் ஒரு சண்டையா சச்சரவா அடியா பிடியா இல்லாமே பாக்குரேன்," என்று சொல்லும்போதே அவர் கண்களில் இரண்டு துளிக் கண்ணீர் வெளிப்பட்டது.

"இந்தாம்மா பிரசாதம், நெத்திலே வச்சுக்கங்க, தீர்க்க சுமங்கலிகளா ரெண்டு பேரும் மஞ்சளும் குங்குமத்தோடே இருக்கணும்" என்று குங்குமம் கொடுத்தார் கிழவர். பச்சையும் தங்கமும் கைநீட்டினார்கள்;

அம்மாக்கண்ணு வெட்கப்படுவதைப் பச்சை கவனித்தான்.

"தங்கச்சீ வெட்கப்படுது தாத்தா, பெரியவங்க கையாலேயே தங்கச்சிக்குக் குங்குமம் வைங்க," என்று பரிவோடு கூறினுன்.

"அதுக்கென்னப்பா, கிட்டவாம்மா, வார வருஷம் பொண்ணுப் பொறக்கணும்" என்று நெற்றி நிறையக் குங்குமம் வைத்தார்.

"ஆணைப்பெறச் சொல்லுங்க தாத்தா, அப்பொறம் எங்க பொண்ணுக்கு எவன் காலுலே உளுறது?" என்று பிறக்காத பெண்ணுக்குப் பரிசம் போட்டாள் தங்கம். நால்வரும் சிரித்தார்கள். பூசாரியின் வெறி பிடித்த குரலில் இந்தச் சிரிப்பொலி கலந்து மறைந்தது. யாரோ "பச்சை," என்று கூப்பிடுங் குரல் கேட்டது. பச்சை திரும்பிப் பார்த்தான். 'நம்ம பண்ணை எஜமான் ஒன்னைக் கையோடு இட்டாரச் சொன்ஞரு" என்று வேர்க்க விறுவிறுக்க வந்து நின்ற பொன்னன் சொன்னுன்.

"அப்ப தங்கச்சியைப் பத்திரமா ஊட்டுக்கு அழைச்சுக்கிட்டுப்போ தங்கம். சீக்கிரமா வந்துடுறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே நகர்ந்தான் பச்சை.

3

"பார்த்துடுறேன் ஒருகை" எனக் கர்ஜித்தார் வேலாயுத முதலியார். பச்சை ஒரு ஓரமாய் வந்து கைகட்டிக்கொண்டு நின்ருன். "எங்கே பச்சை" என உரத்துக் கேட்டார். "இருக்கேன் எஜமான்!" என்ருன் பச்சை. "ஏண்டா இத்தனை நாழி?" என்ருர். "கோயில்லே கரவம் பாக்கப் போயிருந்தேன்" என்று பச்சை சொன்னது முதலியார் காதில் விழுந்ததோ

இல்லையோ தெரியவில்லை. "சரி பொன்னனோடே போ. அவன் சொல்றதைக் கேளு," என்று உத்தர விட்டார். "சரிங்க" என்று வார்த்தைகளை வீசுங் காற்றிலே விசிறி விட்டு விட்டுப் பச்சை கிளம்பினான், பொன்னன் பின்னால்.

நல்ல கூட்டம், தேர்த் திருவிழா மாதிரி இருந்தது. விபூதி தேங்காய்க்குப் பதிலாகக் குடுவையில் கள் பொங்கி வழிந்தது. பஜனைப் பாடல்களுக்குப் பதி லாகப் பைத்தியக்கார உளறல்கள் கேட்டன. இரண்டு ரகமான போதைகள்! ரகத்துக்குத் தகுந்த குணங்கள், வேறொன்றுமில்லை!

"டேய் இன்னொண்ணு போடு அண்ணனுக்கு" என்றான் பொன்னன், பச்சையைக்காட்டி.

"போதும் அண்ணேன், வேண்டாம்" எனப் பச்சை மறுத்தான்.

"இல்லை போட்டுக்கண்ணேன், இன்னைக்குத் தீத்துக் கட்டுறதில்லே, வெட்டு ஒண்ணு துண்டு ரெண் டுண்ணு" என்றான் பொன்னன். பச்சைக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. 'என்னண்ணே சேதி?" என்று கேட் டான்.

"நம்ம பண்ணை மொதலியார் பொண்ணை மாணிக்க மொதலி பையன் கையைப் புடிச்சி இழுத்துட்டானாம்" என்று பொன்னன் ஆத்திரத்தோடு கூறினான்.

"நமக்கென்னத்துக் கண்ணோ பெரிய இடத்து விஷயம், நாளைக்கு அவுங்க ஒண்ணாக் கூடிக்கு வாங்க," என்றான் பச்சை.

"நியாயம் அநியாயம்னு ஒண்ணு இல்லியா அண்ணே?" என்று பொன்னன் கூச்சல் போட ஆரம் பித்து விட்டான்.

"ஙியாயமெல்லாம் நமக்குத்தான்னே, அவுங்களுக் கில்லே" என்ருன் பச்சை.

"அவுங்க உப்பைத் துண்ணு பொழைக்கிரும். இப்புடிச் சொல்லலாமாண்ணே" என்ருன் பொன்னன்.

"என்னுண்ணே தப்பிதமாச் சொல்லிட்டேன்" என்று கேட்டான் பச்சை. அவன் வாய் குளற ஆரம் பித்தது.

"நம்ப அக்கா தங்கச்சியை எவனும் எதுவுஞ் செஞ்சாச் சும்மா உட்டுடுவோமா?" என்று கத்தியே விட்டான் பொன்னன்.

பச்சையின் இதயத்தை ஏதோ ஒன்று குலுக்கியது போலிருந்தது. தங்கத்தோடு தனியாக வந்துகொண் டிருந்த அம்மாக்கண்ணு கண்ணில் பட்டாள். கள் குடுவை கை நழுவிக் கீழே விழுந்தது. வேல் கம்பைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான். "அப்ப பொறப்படு அண்ணே ஒரு கை பார்த்துடுவோம்" என்று கோபத் தோடு கிளம்பினுன் பச்சை.

4

"நம்ம அக்கா தங்கச்சியே எவனும் எதுவுஞ் செஞ் சாச் சும்மா உட்டுடுவோமா" என்ற வார்த்தை கள் பச்சையின் காதுகளிலே ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. என்ன நடக்கிறது என்ற உணர்வே அவனுக்கில்லை. வேல் கம்போடு வேல் கம்பு உராய்ந்தது. அறுவாளோடு அறுவாள் மோதிற்று. கீழ்த்தரமான வார்த்தைகள் சரமாரியாக வெளி வந்தன. போதையும், வெறியும், உணர்ச்சியும் ஆவேசமும் அவனை ஆட்டி வைத்தன. காளி, பூசாரி, அம்மாக்கண்ணு, தங்கம் அவனை மாறி மாறிச் சுற்றினர். கடைசியில் நினைவிழந்து கீழே விழுந்தான்.

விழித்துப் பார்த்தபோது அவன் கம்பிகளுக் கிடையே காணப்பட்டான்.

"எங்கே இருக்கோம்?" என்று கேட்டான்.

"இன்னும் போதை தெளியலையா?" என்று எவனோ ஒருவன் உரக்கச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பு காளியின் பயங்கரச் சிரிப்பை நினைவூட்டியது. இவனும் சாமிவந்த பூசாரி மாதிரிதானிருந்தான். பொன் னனுக்கு இன்னும் மயக்கந் தெளியவில்லை. "எல்லாம் விதி" என்று அவனை அறியாமலே அவன் வாய் முணு முணுத்தது.

நாட்கள் இரண்டு கழிந்தன. வேலை செய்யாமலே வேளா வேளைக்குச் சாப்பாடு. எல்லோருக்கும் சந் தோஷமாகத்தானிருந்தது, ஆனால் தனக்காகக் காத் துக்கொண்டிருக்கும் தங்கத்தை எண்ணி எண்ணி ஏங்கினான். பொன்னன் சொன்ன சமாதானம் எதுவும் அவனுக்கு அமைதி அளிக்கவில்லை.

"வாங்கப்பா வெளிலே, இன்னமே நல்ல விதமா நடந்துக்குங்க" என்றார் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்.

பொன்னன் முந்திக்கொண்டான்.

"எஜமான் ஜாமின் கொடுத்தாரா?" என்றான்.

"இல்லே, கேசே இல்லாமே பண்ணிட்டேன்" என்று பணம் வாங்கிய மகிழ்ச்சியில் பலத்த சத்தம் போட்டார் இன்ஸ்பெக்டர். யாருக்கும் எதுவும் புரிய வில்லை. விழித்தார்கள்.

"எல்லாம் ராசியாப்போச்சு. நான் தான் சமா தானம் பண்ணி வைச்சேன். வேலாயுத முதலியார் பெண்ணுக்கும் மாணிக்க முதலியார் பையனுக்கும் இன்னைக்குத்தான் நிச்சய தாம்பூலம் மாத்துராங்க.

ஏமப்பா, நமக்குள்ளே சண்டை. போயி வெத்திலே பாக்கு எடுத்துக்கங்க பண்ணை வீட்டிலே" என்று தொடர்ந்துகூறி முடித்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

5

வேலாயுத முதலியார் வீட்டில் மேள வாத்தியம் முழங்கிற்று. வெற்றிலை பாக்குச் சந்தனம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரும் வாங்கிக் கொண்டு போனபிறகு பண்ணையார் கணக்கப் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டார். "நம்ப பண்ணை ஆளுகளுக்கெல்லாம் தாம்பூலம் கொடுக்கலை, அவன்களாலே தானே இந்தச் சுபகாரியமே முடிஞ்சது" என்றார். கணக்கப்பிள்ளை எங்கேயோ ஓடினார்.

"பொன்னு" என்று கூப்பிட்டார் முதலியார்.

"எஜமான்" என்றான் பொன்னன்.

"பச்சை எங்கே?" என்றார்.

"பின்னாலேதான் வந்தான் காணலை" என்றான் பொன்னன்.

6

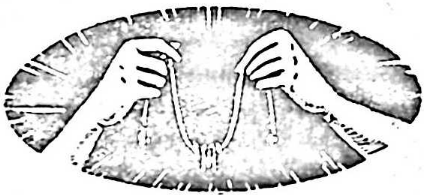
"தங்கம், தங்கம்" எனக் கதவைத் தட்டினான் பச்சை. தங்கம் கதவைத் திறந்தாள்.

"எல்லோரையும் உட்டுட்டாங்க" என்று வெறி பிடித்தவன் மாதிரி கத்தினான். தங்கம் மௌனமாக நின்றாள். அவளுடைய சிரித்த முகத்தின் மகிழ்ச்சி அலைகள் அவன் இதயக் கரையை வந்து தொடவே இல்லை.

"ஏன் அடைச்சுப்போயி நிக்குறே?" எனக் கேட்டான். அழுகையும் விம்மலும் அவள் பேசுவதைத் தடை செய்தன. 'தட்டுத் தட்டுமாறிச் சொன்னாள்', "பாவி மருதை அண்ணன் அன்னைக்குச் சண்டையிலே தீர்ந்து போச்சு" என்று.

அவன் இதயம், நரம்புகள் அறுந்த வீணை மாதிரி தெறித்தது. கண்கள் கண்ணீரைக் கக்கின. ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. எதிர் வீட்டைப் பார்த்தான். பூட்டிக் கிடந்தது. "நம்ம அக்கா தங்கச்சியே எவனும் எதுவும் செஞ்சாச் சும்மா உடுவோமா?" என்ற வார்த்தைகள் அவன் காதுகளைச் சுற்றிக் கூத்தாடின. அந்த வார்த்தைகளைப் பிளந்துகொண்டு முதலியார் வீட்டிலிருந்து வந்த நாதஸ்வரத்தின் தோடிராகக் கீர்த்தனை உள்ளே பாய்ந்தது

"பச்சை மஞ்சள்," "பச்சை மஞ்சள்" என்று ஒரு அங்காடிக் கூடைக்காரி விற்றுக் கொண்டே போனாள் வீதி வழியே.

டி. கே. சீனிவாசன்

எழுதிய

சிறந்த கதைப் புத்தகம்

எல்ஸக் — — — — கப்பால்

அச்சாகிறது!

இன்பத்தின் எல்லை

நா. அறிவழகன்.

விலை

ரூ. 1

கிடைக்குமிடம்: எம்., சூரி
14-எ, குப்பையர் தெரு, சென்னை-1